

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Zachystalové a soudců JUDr. Ivy Zemanové a JUDr. Michala Fridricha ve věci

žalobkyně: **Barbora H.**, narozená dne xxx
bytem xxx
zastoupená advokátem Mgr. Karlem Dvořákem
sídlem Národní 973/41, 110 00 Praha 1 - Staré Město

proti
žalované: **ČR - Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 427/16, 128 10 Praha 2
za nějž jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

o zaplacení 26 667 Kč s příslušenstvím a omluvu, k odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 25. 6. 2021, č. j. 47 C 189/2020-85,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se potvrzuje**.
- II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 900 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Shora citovaným rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu na uložení povinnosti žalované poskytnout žalobkyni zadostiučinění ve formě omluvy doručené žalobkyni ve znění: „*Ministerstvo spravedlnosti ČR jednající za Českou republiku, jakožto orgán spravující centrální registr oznámení, se tímto*

omlouvá Barboře H., za porušení jejího práva na ochranu soukromí zaručeného článkem 7 a 10 Listiny základních práv a svobod, jímž došlo tím, že byla plošně zveřejněna oznámení, která Barbora H. podala podle zákona č. 159/2006 Sb. o střetu zájmů ve znění pozdějších předpisů a která tak byla protiprávně komukoli přístupná“, jež podepíše osoba oprávněná jednat za žalovanou a na uložení povinnosti žalované poskytnout žalobkyni zadostiučinění ve výši 26 667 Kč (výrok I). Žalobkyni uložil povinnost zaplatit žalované náhradu nákladů řízení v částce 1 200 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok II).

2. Soud I. stupně takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobkyně domáhala odškodnění nemajetkové újmy ve výši 26 667 Kč a poskytnutí omluvy jakožto zadostiučinění za skutečnost, že na základě zákona č. 159/2006 Sb., o střetu zájmů (dále jen „zákon“), který byl protiústavně novelizován zákonem č. 14/2017 Sb. a zákonem č. 112/2018 Sb., byly dlouhodobě, systematicky a plošně zveřejňovány údaje o majetku, příjmech a závazcích žalobkyně z důvodu jejího působení jako uvolněné místostarostky obce Xxx v Jihomoravském kraji, tudíž jakožto veřejného funkcionáře, čímž docházelo k setrvalému porušování práv na ochranu jejího soukromí. Protiústavnost novely stvrdil Ústavní soud v nálezu z 11. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 38/17 (dále jen „nález“). Pochybení žalované spatřuje v aplikaci protiústavního předpisu, jenž umožnil anonymní přístup komukoli k shora vyjmenovaným údajům žalobkyně, čímž docházelo k nepřiměřenému zásahu do jejího práva na soukromí v podobě práva na informační sebeurčení zaručeného čl. 7 a 10 Listiny základních práv a svobod. Žalobkyně dále ve své žalobě odkázala na ochranu soukromí zakotvenou na zákonné úrovni (§ 81 odst. 2 a § 90 o. z.). Ke vzniku újmy docházelo u žalobkyně od roku 2018, kdy začala vykonávat veřejnou funkci, do listopadu 2020 zveřejněním oznámení o majetku za roky 2018 a 2019.
3. Žalovaná uvedla, že u ní žalobkyně dne 24. 9. 2020 uplatnila svůj nárok na přiznání zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 55 000 Kč včetně omluvy v souvislosti s jejím nesprávným úředním postupem spočívajícím ve zveřejňování a zpřístupňování oznámení evidovaných v Centrálním registru oznámení. K projednání nároku žalobkyně došlo dne 9. 3. 2021. Konstatovala, že je správcem Centrálního registru oznámení a nepřislušelo jí posuzovat souladnost zákona s Ústavou České republiky a pro případ protiústavnosti tento předpis neaplikovat. Sporná ustanovení zákona byla nálezem zrušena až uplynutím dne 31. 12. 2020, tedy ani po vyhlášení nálezu dne 11. 2. 2020 nelze v publikaci oznámení veřejných funkcionářů v registru oznámení spatřovat protiprávnost jednání žalované, když vykonatelnost nálezu byla právě z důvodu dostatečného časového prostoru pro přijetí nové právní úpravy odložena na konec roku 2020. V tomto směru odkázala na stanovisko pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS – st. 31/10, které dovodilo, že orgány veřejné správy jsou povinny aplikovat právní úpravu po dobu odkladu vykonatelnosti nálezu jako ústavně souladnou. Vznik újmy je pak nutno dávat do souvislosti s přijetím protiústavní úpravy nikoli s postupem žalované, kdy legislativní činnost nepředstavuje nesprávný úřední postup. Omezení zveřejňování oznámení od 6. 11. 2020 neznamená, že by se žalovaná dopouštěla nesprávného úředního postupu v předchozí době.
4. Soud I. stupně na základě provedeného dokazování a s odkazem na čl. 89 odst. 1 a 95 odst. 2 zákona č. 1/1993 Sb., Ústavy České republiky, ustanovení § 1 odst. 1, § 5 písm. b), § 13 odst. 1, § 31a odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), (dále také jen „OdpŠk“), ustanovení § 70 odst. 1 a § 71 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, dále po citaci nálezu Ústavního soudu z 2. 2. 2021, sp. zn. IV. ÚS 3076/20, nálezu Ústavního soudu z 6. 11. 2003, sp. zn. III ÚS 150/03 a rozsudku Nejvyššího správního soudu z 29. 10. 2020, č. j. 9 As 173/2020-32, uzavřel, že žalobkyně plnila povinnost jí uloženou zákonem o střetu zájmů podáním majetkových přiznání, ke kterým pak byl zřízen dálkový a ničím neomezený přístup, což následně zhodnotil Ústavní soud jako nepřiměřený zásah do jejího soukromí a takovou právní úpravu označil za protiústavní. Podle soudu I. stupně lze tedy konstatovat, že plošným zveřejňováním oznámení

o majetku, která byla u žalobkyně zveřejněna od roku 2018 do 6. 11. 2020 za roky 2018 a 2019, došlo k porušení jejího soukromí. Plošné zveřejnění oznámení se dělo v souladu s účinným zákonem o střetu zájmů a sledovalo legitimní cíl v podobě kontroly veřejných funkcionářů ze strany veřejnosti, když žalovaná postupovala podle znění zákona účinného do 31. 12. 2020. Z předžalobní výzvy je evidentní, že žalobkyně ještě před podáním žaloby proti plošnému zveřejňování údajů o své osobě brojila. Pokud žalobkyně tvrdila, že plošným zveřejněním jejího oznámení došlo k nemajetkové újmě, soud I. stupně neměl důvod žalobkyni v tomto ohledu nevěřit, když takové narušení soukromí by úkorně prožíval každý rozumný člověk důvěřující ve státní aparát, který má povinnost zachovávat právo na soukromí každého jednotlivce. Tiskovou zprávu ze dne 10. 11. 2020 soud I. stupně hodnotil tak, že omezení nahlížení do registru na základě individuálních žádostí bylo bezprostřední reakcí žalované na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2020, aby žalovaná zamezila situaci, kdy nedodržení povinnosti podat oznámení o majetku nestíhala možnost uložení sankce, čímž by se právní úprava stala imperfektní.

5. Soud I. stupně dále uzavřel, že žalobní tvrzení nelze podřadit pod ochranu osobnosti, neboť k újmě žalobkyně mělo dojít při výkonu veřejné moci. OdpŠk je speciální úpravou k občanskému zákoníku. Poté se zabýval z hlediska tohoto právního předpisu důvodností uplatněného nároku, tj. existencí nezákonného rozhodnutí či nesprávného úředního postupu, vznikem újmy a příčinnou souvislostí mezi nesprávným úředním postupem a vzniklou újmu, a dospěl k závěru, že uplatněný nárok není důvodný pro absenci odpovědnostního titulu – nesprávného úředního postupu žalované ve smyslu § 13 odst. 1 OdpŠk, když se žalobkyně domáhá zadostiučinění za dlouhodobé, systematické a plošné zveřejňování jejího oznámení z důvodu působení jako veřejného funkcionáře, čímž bylo narušeno její soukromí, avšak žalovaná postupovala podle platného a účinného právního předpisu. Právní úprava sledovala legitimní cíl, a nadále platí, že kdokoliv si informace o majetku žalobkyně může vyžádat. Nadto žalovaná zamezila plošnému zveřejňování v krátkém odstupu od předžalobní výzvy a satisfakce se žalobkyni dostalo i tím, že Ústavní soud protiústavní právní úpravu od 1. 1. 2021 nálezem zrušil.
6. Soud I. stupně následně rozdělil svou argumentaci o nedůvodnosti žalobou uplatněných nároků na období do vyhlášení nálezu Ústavního soudu z 11. 2. 2020 a na období následující. Podle závěru soudu I. stupně v období předcházejícím vyhlášení nálezu Ústavního soudu z 11. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 38/17, nelze žalované ničeho vytýkat, neboť žalovaná jako orgán spravující centrální registr oznámení nemůže o vlastní vůli hodnotit, zda byl zákon (či jeho část) v souladu s ústavním pořádkem či nikoliv. Podle čl. 83 Ústavy České republiky je soudním orgánem ochrany ústavnosti Ústavní soud. Pouze Ústavní soud podle čl. 87 odst. 1 Ústavy rozhoduje o zrušení zákonů nebo jejich jednotlivých ustanovení, jsou-li v rozporu s ústavním pořádkem. Představa, že žalovaná měla povinnost protiústavnost rozpoznat sama a zákon neaplikovat by vedl k popření shora citovaných ustanovení Ústavy České republiky a narušení právní jistoty. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 1321/2019, který dovodil, že postup (soudního exekutora) podle zákona, který byl teprve následně shledán protiústavním, není nesprávným úředním postupem ve smyslu § 13 OdpŠk. Postup žalované spočívající v plošném zveřejnění oznámení v souladu se zákonem, jenž byl teprve následně shledán protiústavním, není nesprávným úředním postupem. Podle soudu I. stupně z výše uvedených důvodů nemůže být úspěšný požadavek na vyslovení omluvy, protože s ohledem na žalobní tvrzení má tato omluva žalobkyni odškodnit i za období, kdy protiústavnost části zákona o střetu zájmů nebyla Ústavním soudem ani vyslovena. Doplnění časových údajů do požadované omluvy, jejíž výslovné znění žalobkyně jasně vymezila, by představovalo přílišnou ingerenci ze strany soudu do žádaného znění omluvy, a proto je požadovanou omluvu nutné zamítnout již jen z důvodu její přílišné šířky.

7. K následujícímu období od 11. 2. 2020 do 6. 11. 2020, kdy žalovaná již měla informaci o tom, že části zákona o střetu zájmů nejsou v souladu s ústavním pořádkem, soud I. stupně uvedl, že Ústavní soud odložil vykonatelnost svého nálezu podle § 70 odst. 1 zákona o Ústavním soudu do 31. 12. 2020. Až tímto dnem byla protiústavní část zákona zrušena. Soud I. stupně proto ani v následujícím období neshledal, že by se žalovaná dopustila nesprávného úředního postupu ve smyslu § 13 odst. 1 OdpŠk, když podle § 71 odst. 4 zákona o Ústavním soudu práva a povinnosti z právních vztahů vzniklých před zrušením právního předpisu zůstávají nedotčena. Tento závěr pak podporuje i stanovisko pléna Ústavního soudu, ve kterém Ústavní soud dovodil, že po dobu odkladu vykonatelnosti se hledí na napadenou právní úpravu jako na ústavně souladnou a orgány veřejné správy jsou povinny takovou úpravu aplikovat.
8. Postup žalované byl shledán jako správný i z hlediska účelu, k jehož dosažení postup žalované směřoval, když žalovaná zveřejňováním oznámení (byť plošným způsobem) umožňovala kontrolu žalobkyně jako veřejného funkcionáře ze strany veřejnosti. Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 9 As 173/2020 uvedl, že podání oznámení podle zákona o střetu zájmů má především umožnit kontrolu veřejnosti, a i proto Ústavní soud rozhodl o odložení vykonatelnosti nálezu Pl. ÚS 38/17, protože jinak by veřejnosti zcela odepřel přístup k tomuto mechanismu veřejné kontroly až do doby, než by zákonodárce odstranil pochybení označená Ústavním soudem. Postupovala-li tak žalovaná až do 6. 11. 2020 podle účinné, i když Ústavním soudem již deklarované protiústavní právní úpravy, zasahovala tím sice do ústavně zaručených práv žalobkyně na soukromí v rámci vertikálních vztahů (stát – žalobkyně), avšak naplňovala tím i hlavní cíl zákona kontrolu veřejnosti v rámci vztahů horizontálních (žalobkyně – veřejnost). Postup žalované tak ob stojí i v testu přiměřenosti a nelze jej ani z tohoto pohledu shledat nesprávným. Žalovaná pak přestala zveřejňovat plošně oznámení v rámci lhůty jí poskytnuté Ústavním soudem.
9. Soud I. stupně na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že postup žalované spočívající v plošném zveřejnění oznámení podle zákona o střetu zájmů po dobu odložení vykonatelnosti nálezu z 11. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 38/17, který zrušil tuto právní úpravu pro rozpor s ústavním pořádkem, není nesprávným úředním postupem, protože žalovaná byla povinna právní úpravu aplikovat a činila tak s ohledem na účel zákona, jímž je kontrola žalobkyně jako veřejného funkcionáře ze strany veřejnosti. Dále soud I. stupně uvedl, že správní orgán nemá oprávnění vyvolat řízení u Ústavního soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky a je vázán zákonem. Ústavní soud k postupu správních orgánů v rámci intertemporálních účinků nálezů Ústavního soudu v plenárním stanovisku ze dne 14. 12. 2010, sp. zn. Pl. ÚS-st 31/10, vyložil, že po dobu odkladu vykonatelnosti jsou orgány veřejné správy povinny takovou úpravu aplikovat.
10. Závěrem soud I. stupně uvedl, že ačkoliv žalobkyně nespojuje svou újmu s přijetím protiústavního právního předpisu, je přijetí protiústavního zákona primární příčinou vzniku újmy žalobkyně, neboť bez toho by žalovaná plošně zveřejnění oznámení žalobkyně neprováděla a žalobkyni by žádná újma nevznikla. Soud I. stupně v této souvislosti připomněl, že žalovaná za proces normotvorby neodpovídá, a proto zde absentuje i příčinná souvislost s dovozovanou újmou žalobkyně.
11. Soud I. stupně žalobu proto ze všech těchto důvodů jako neopodstatněnou zamítl a o náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 142 odst. 1 zák. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále též jen „o. s. ř.“) dle úspěchu ve věci, tj. žalované přiznal náhradu jí vzniklých nákladů, jejichž výpočet uvedl v odůvodnění svého rozsudku, na který odvolací soud pro stručnost odkazuje.
12. Rozsudek soudu I. stupně napadla žalobkyně včasným odvoláním a s odkazem na důvody uvedené v § 205 odst. 2 písm. b), d), e), a g) o. s. ř. namítala, že není přijatelné, aby pod záminkou různých interpretací tzv. norem jednoduchého práva byla ústavně zaručená práva žalobkyně, jichž se žalobou dovolává, oslabena nebo dokonce vypnuta. Připomněla, že do září 2017 byla úprava zákona o střetu zájmu odlišná, kdy teprve novela zák. č. 14/2017 umožnila přístup v CRO

k podaným oznámením, který mimo jiné představoval bezpečnostní riziko pro osoby, které informace o svém soukromí poskytovaly. Proti novele se zdvihl masivní odpor představitelů menších měst a obcí, kdy řadou z nich bylo podání oznámení bojkotováno, což bylo masivně (cca 30 000 řízení) státem sankcionováno. Žalobkyně poukázala na odchod funkcionářů z komunální politiky i úbytek zájmu o veřejnou funkci. Akcentovala s odkazem na předmětný nálezn vyšší míru intenzity zásahu do soukromí s ohledem na skutečnost, že oznámení je podáváno s vědomím, že se majetkové poměry oznamovatele stanou bez dalšího věcí veřejnou a neexistenci možných záruk souvisejících s nakládáním s dalšími údaji na základě poskytnuté žádosti. Uzavřela, že žalovaná nedostála požadavku, aby nakládala s podanými oznámeními v CRO při respektu k jejímu ústavnímu právu na ochranu soukromí a osobních (mnohdy citlivých) údajů.

13. Následně žalobkyně v odvolání citovala z nálezu Ústavního soudu ČR ze dne 11. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 38/17 s tím, že stát je odpovědný za to, že její ústavně zaručené právo na ochranu soukromí bylo státem porušeno. Klade si otázku, proč žalovaná neučinila opatření k zabránění přístupu k podaným oznámením bez zbytečného prodlení po zveřejnění nálezu, např. v březnu či dubnu 2020. Je přesvědčena, že v čl. 7 a čl. 10 odst. 3 LZPS jsou zakotvena práva, která jsou přímo aplikovatelná bez potřeby zákonné úpravy.
14. Žalobkyně dále na základě příměru o hypotetické legalizaci mučení ve vazebních věznicích či v prolomení listovního tajemství, které by byly následně z hlediska své legalizace shledány protiústavními, dovodila ve své věci stejnou míru nepřipustnosti. Neztotožnila se se závěrem o důsledcích odložené vykonatelnosti nálezu, kterým je vyslán vzkaz: „ještě musíte strpět porušování vašich ústavně zaručených práv“. Odložená vykonatelnost byla vzkazem Parlamentu ČR, nikoliv žalované. Ostatně sama žalovaná k 6. 11. 2020 plošně a přímé zveřejňování podaných oznámení ukončila. Navíc lhůta poskytnutá Ústavním soudem k nápravě, nebyla přijetím nové zákonné úpravy naplněna, podaná oznámení jsou poskytována na základě zák. č. 106/1999 Sb., což se rovněž jeví problematické.
15. Žalobkyně podala žalobu na ochranu osobnosti, nesdílí závěr soudu I. stupně o tom, že v úvahu připadá odškodnění žalobkyně dle OdpŠk. Nelze se odvolávat na to, že újma vznikla při legislativní činnosti, za kterou stát ve svém důsledku neodpovídá. Žalovaná musí v právním státu přijmout odpovědnost za protiústavní plošné a přímé zveřejňování podaných oznámení v CRO, omluvit se a poskytnout náležitě peněžité zadostiučnění. Závěrem žalobkyně navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil a žalobě vyhověl, nebo aby jej zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.
16. Žalovaná navrhla potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného. Uvedla, že vystupovala ve vztahu k žalobkyni v postavení svrchovaného nositele veřejné moci. Při ochraně práv žalobkyně nelze postupovat podle občanského zákoníku. Žalovaná je podle čl. 2 odst. 3 Ústavy v souladu se zásadou legality státní moci vázána zákonem, dokud je platný a účinný. Žalovaná v postavení moci výkonné neměla a nemá legální prostor pro posouzení protiústavnosti předpisu, který aplikuje. Po dobu odkladu vykonatelnosti nálezu hledí na napadenou úpravu jako na ústavně konformní a nic ji neopravňuje k tomu, aby činila Ústavní nálezn vykonatelným před jeho vykonatelností. Nemohla se proto zveřejňováním oznámení o majetku žalobkyně v Centrálním registru oznámení v době od vyhlášení příslušného nálezu do 6. 11. 2020 dopustit nesprávného úředního postupu, postupovala podle tehdy platné a účinné úpravy. Žalobkyni v odvolání citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu hodnotí jako nepřiléhavá na danou věc. Pokud žalovaná po 6. 11. 2020 v souvislosti s rozsudkem NSS omezila plošný přístup do CRO, činila tak s motivací zajištění dodání oznámení veřejných funkcionářů za účelem jejich kontroly dle zákona o střetu zájmů, který byl shledán ústavně souladný. Nesdílí závěr o přímé aplikovatelnosti čl. 7 a 10 LZPS, které by samy o sobě měly zakládat nárok na náhradu škody.

17. Žalobkyně v replice k vyjádření žalované setrvala na své argumentaci ohledně důvodnosti žalobou uplatněného nároku. Zdůraznila, že zveřejněním oznámení v CRO žalovanou došlo k odhalení citlivých majetkových dat z její privátní sféry, kdy se žalobkyně následně stala terčem poskytování různých obtěžujících nabídek zejm. finanční povahy. Žalovaná nevysvětlila, proč neupustila od zveřejňování oznámení bez zbytečného prodlení po publikaci nálezu. Uvedla, že měla štěstí, že došlo k vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 173/2020, na který žalovaná reagovala až 6. 11. 2020, a smůlu zároveň, že k jeho vydání nedošlo dříve. Poukázala na přímou aplikovatelnost čl. 8 zák. č. 209/1992 Sb., Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), pro útok na její soukromý život. Žalobkyně dále citovala a odkázala na přílehlavá rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva (ESLP) ve věcech ochrany práva respektování soukromého a rodinného života.
18. Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu I. stupně v rozsahu žalobkyní podaného odvolání včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212, § 212a odst. 1, 5 o. s. ř.), a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
19. Soud I. stupně si pro své rozhodnutí opatřil dostatek důkazů, z nichž vyvodil správné skutkové závěry, které tak mohou být podkladem i pro rozhodnutí odvolacího soudu a na které lze pro stručnost odkázat. Soud I. stupně své skutkové závěry srozumitelně a přesvědčivě vyjádřil v odůvodnění napadeného rozsudku, náležitým způsobem se vyrovnal s námitkami účastníků, uplatněnými v průběhu řízení, rovněž správně uvedl, které skutečnosti má a které nemá za prokázány a proč. Aplikoval relevantní judikaturu v odůvodnění rozsudku citovanou. Rovněž právní hodnocení, které soud I. stupně ze zjištěného skutkového stavu vyvodil, je v zásadě správné. Odvolací soud nemá důvod se od uvedených závěrů soudu I. stupně odchýlit. Rovněž je namístě připomenout, že soud je v rámci předvídatelnosti rozhodnutí (§ 13 o. z.) povinen rozhodovat obdobně jako v jiných právních případech, které již byly rozhodnuty a které se s jeho právním případem shodují v podstatných znacích. Odvolací soud se v této souvislosti ztotožňuje se závěry Městského soudu v Praze uvedenými v rozsudku ze dne 10. 11. 2021, č. j. 62 Co 292/2021-127 (řízení, ve kterém se jiný veřejný funkcionář z týchž skutkových důvodů domáhal proti téže žalované totožné omluvy a finančního plnění - pozn. odvolacího soudu).
20. Zákon č. 159/2006 Sb., o střetu zájmů, byl s účinností od 1. 9. 2017 novelizován zákonem č. 14/2017 Sb. mimo jiné tak, že po účinnosti této novely znělo ustanovení § 14b odst. 1 tohoto zákona: *každý může* prvním dnem po lhůtě uvedené v § 12 odst. 1, 2 nebo 3 *nabližet do registru oznámení u veřejných funkcionářů* uvedených v a) § 2 odst. 1 v rozsahu všech skutečností oznámených podle § 9 až 11 a § 12 odst. 4, s výjimkou data a místa narození veřejného funkcionáře a identifikace nemovité věci, nebo b) § 2 odst. 2 pouze v rozsahu skutečností oznámených podle § 9, § 10 odst. 2 písm. a) a c), § 11 odst. 2 písm. a) a § 12 odst. 4, s výjimkou data a místa narození veřejného funkcionáře a identifikace nemovité věci.
21. Zákon č. 159/2006 Sb., o střetu zájmů, byl dále s účinností od 30. 6. 2018 novelizován zákonem č. 112/2018 Sb., a to mimo jiné tak, že po účinnosti této novely bylo znění § 14b odst. 1 tohoto zákona: *každý může* prvním dnem po lhůtě uvedené v § 12 odst. 1, 2 nebo 3 *nabližet do registru oznámení u veřejných funkcionářů* uvedených v a) § 2 odst. 1 písm. a) až o) a u členů rady kraje nebo hlavního města Prahy, kteří nejsou pro výkon funkce dlouhodobě uvolnění, v rozsahu všech skutečností oznámených podle § 9 až 11 a § 12 odst. 4, s výjimkou data a místa narození veřejného funkcionáře a identifikace nemovité věci, b) § 2 odst. 1 písm. p) a u primátora a náměstka primátora statutárního města, starosty městské části nebo městského obvodu územně členěného statutárního města nebo městské části hlavního města Prahy, místostarosty městské části nebo městského obvodu územně členěného statutárního města, zástupce starosty městské části hlavního města Prahy a členů rady statutárního města, městské části nebo městského obvodu územně členěného statutárního města a městské části hlavního města Prahy, kteří nejsou pro výkon funkce dlouhodobě uvolnění, v rozsahu všech skutečností oznámených podle § 9, § 10

odst. 2 písm. a) až c), § 11 odst. 2 písm. a) a § 12 odst. 4, s výjimkou data a místa narození veřejného funkcionáře a identifikace nemovité věci, c) § 2 odst. 1 písm. q), s výjimkou primátora a náměstka primátora statutárního města, starosty městské části nebo městského obvodu územně členěného statutárního města nebo městské části hlavního města Prahy, místostarosty městské části nebo městského obvodu územně členěného statutárního města, zástupce starosty městské části hlavního města Prahy a členů rady statutárního města, městské části nebo městského obvodu územně členěného statutárního města, městské části hlavního města Prahy, kraje nebo hlavního města Prahy v rozsahu všech skutečností oznámených podle § 9, § 10 odst. 2 písm. a) až c) a § 12 odst. 4, s výjimkou data a místa narození veřejného funkcionáře a identifikace nemovité věci, nebo d) § 2 odst. 2 pouze v rozsahu skutečností oznámených podle § 9, § 10 odst. 2 písm. a) a c), § 11 odst. 2 písm. a) a § 12 odst. 4, s výjimkou data a místa narození veřejného funkcionáře a identifikace nemovité věci.

22. Citované novelizace byly zrušeny k 31. 12. 2020 nálezem Ústavního soudu z 11. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 38/17, dle kterého: „I. Zásah do soukromí je méně intenzivní v situaci, kdy veřejný funkcionář musí oznámení o majetku, příjmech a závazcích pouze podat, na rozdíl od situace, kdy takové oznámení podává s vědomím, že se vzápětí jeho majetkové poměry stanou bez dalšího „věcí veřejnou“, tedy se stanou součástí veřejně přístupného registru oznámení. Čím širší okruh osob a bez omezení se může s majetkovými poměry veřejného funkcionáře seznámit, tím intenzivnější zásah do soukromí může tato osoba pocítovat. Shledal-li proto Ústavní soud napadená ustanovení zákona týkající se samotné úpravy podávání oznámení o majetku, příjmech a závazcích za ústavně konformní, neaproboval tím bez dalšího, že je ústavně konformní i režim zveřejňování (resp. zpřístupnění) takto získaných údajů. II. Má-li být cílem nablížení do registru prevence či odhalení střetu zájmů, resp. zvýšení důvěry veřejnosti v činnost veřejné moci, nikoli pouhé uspokojení osobní zvědavosti, či dokonce zjišťování informací pro účely nezákonné či jinak nepřijatelné, nelze považovat formální bariéru v podobě podání individuální žádosti za překážku, která by naplnění uvedeného účelu bránila. Poskytováním údajů z registru na žádost je zároveň dostatečně naplněna i preventivní funkce zpřístupňování údajů, tedy vědomost veřejných funkcionářů o možnosti kohokoli, kdo se identifikuje, zjistit údaje z registru oznámení a případný střet odhalit. III. Pokud se stát rozhodne zavést centrální registr oznámení, a namísto 6 500 evidenčních míst vytvoří jedno centrální, nemůže případné náklady či administrativu spojenou s rozsahem takto vzniklé agendy, tedy např. právě s poskytováním údajů na žádost, vyřešit tím, že většinu údajů plošně zveřejní, čímž se vyřizování žádostí vybne. Měla by totiž důsledně platit zásada, že stát má ukládat jen takové povinnosti, jejichž dodržování je schopen též kontrolovat a vymáhat.“
23. V řízení před soudem I. stupně bylo prokázáno, že žalobkyně plnila povinnost uloženou jí zákonem o střetu zájmů podáním majetkových přiznání, ke kterým byl zřízen dálkový a ničím neomezený přístup, což následně zhodnotil Ústavní soud jako nepřiměřený zásah do jejího soukromí a takovou právní úpravu označil za protiústavní s tím, že vykonatelnost nálezu nastala uplynutím dne 31. 12. 2020. Plošným zveřejňováním oznámení o majetku, která byla u žalobkyně zveřejněna za roky 2018 a 2019, došlo dle nálezu k porušení práva na její soukromí. Plošné zveřejnění oznámení se dělo v souladu s účinným zákonem o střetu zájmů a sledovalo legitimní cíl v podobě kontroly veřejných funkcionářů ze strany veřejnosti, když žalovaná postupovala podle znění zákona účinného do 31. 12. 2020. Ústavně nekonformní způsob zveřejňování oznámení v podobě dálkového a ničím neomezeného přístupu žalovaná omezila dne 6. 11. 2020 v bezprostřední reakci na rozsudek NSS, aby zamezila situaci, kdy nedodržení povinnosti podat oznámení o majetku nestíhala možnost uložení sankce, čímž by se právní úprava stala imperfektní.
24. Žalobkyně, jak vyplývá z rozhodných skutečností vylíčených v žalobě, působila jako uvolněná místostarostka obce Xxx v Jihomoravském kraji, a ve zveřejňování podaných oznámení žalovanou spatřovala nepřiměřený zásah do svého práva na soukromí, zaručeného čl. 7 a čl. 10 LZPS. K tomu, jaký konkrétní negativní dopad žalobkyně pocítovala, v žalobě uvedla: „Vadí mi to principiálně, musím oznamovat i majetek, který máme s manželem v SJM, ačkoliv on není veřejný funkcionář. Je to vzhledem k mé odpovědnosti množství práce a finančnímu ohodnocení nepřiměřená zátěž.“ V návaznosti

na uvedené pak žalobkyně tvrdí, že u ní došlo k zásahu do práva na soukromí a na informační sebeurčení chráněných čl. 7 a čl. 10 odst. 2 LZPS, které spojuje s aplikací zákona, na základě kterého došlo k plošnému zveřejňování oznámení o majetku žalobkyně žalované, a to za roky 2018 a 2019, kdy v době od 11. 2. 2020 do 6. 11. 2020 se tak navíc dělo s vědomím žalované o protiústavnosti zákona.

25. Podle čl. 36 LZPS každý má právo na náhradu škody způsobené mu nezákonným rozhodnutím soudu, jiného státního orgánu či orgánu veřejné správy nebo nesprávným úředním postupem (odst. 3). Podmínky a podrobnosti upravuje zákon (odst. 4).
26. Podrobnosti uplatnění nároku na náhradu škody stanoví v souladu s čl. 36 odst. 4 LZPS zákon, jímž je v současnosti zákon č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), dále jen „OdpŠk“, a to uzavřeným výčtem skutkových podstat. Odpšk je třeba vnímat jako předpis umožňující odškodnit zásah do osobnostních práv poškozeného ve specifické situaci, tj. došlo-li ke vzniku újmy v důsledku *výkonu státní moci* (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 2016 sp. zn. 30 Cdo 4118/2015). Státním orgánem se má na mysli orgán moci výkonné nebo soudní. Patří sem i orgán moci zákonodárné, přičemž ale zákonodárná činnost nepředstavuje úřední postup ani rozhodnutí, a proto za újmu způsobenou legislativní činností stát neodpovídá s výjimkou porušení práva Evropské unie nebo *zřetelného zásahu do základních práv*. Soudní praxe, podle které odpovědnost státu za újmu způsobenou při výkonu veřejné moci bylo možné dovodit i z obecné úpravy ochrany osobnosti v občanském zákoníku, byla překonána rozsudkem velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 11. 5. 2011, sp. zn. 31 Cdo 3916/2008, uveřejněném ve Sbírce Nejvyššího soudu, svazek 9, ročník 2011 pod číslem 125/2011 na str. 1178 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, podle kterého nároky spadající pod zákon č. 82/1998 Sb., ve znění účinném od 27. 4. 2006, nelze uplatnit z titulu ochrany osobnosti podle občanského zákoníku, když úprava odpovědnosti státu za škodu v zákoně č. 82/1998 Sb., je zároveň speciální úpravou v oblasti ochrany osobnosti tam, kde bylo do těchto práv zasaženo při výkonu veřejné moci.
27. Zákonodárná činnost není úředním postupem, a proto pochybení v jejím rámci nezakládá odpovědnost státu za jím vzniklou újmu (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 1. 2007, sp. zn. 25 Cdo 1124/2005, uveřejněný ve Sbírce Nejvyššího soudu, svazek 1 ročník 2008 pod číslem 7/2008 na str. 63, či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 7. 2011, sp. zn. 25 Cdo 1210/2009). V případě činnosti moci zákonodárné, stát odpovídá toliko za situace, kdy nejde o vlastní zákonodárnou (normotvornou) pravomoc (takovou situací může být například správní činnost související se zákonodárnou pravomocí, například otázka vyhlášení nesprávné verze právního předpisu, jak Ústavní soud dovodil v nálezu I. ÚS 245/98). Odpovědnost státu za pochybení legislativního orgánu je proto možné dovodit pouze tam, kde tento orgán nevystupuje jako zákonodárce (například pro pochybení administrativního aparátu Poslanecké sněmovny při dodání podkladů pro zveřejnění zákona ve Sbírce – I. ÚS 245/98). Pokud však jde o vlastní normotvornou pravomoc, Ústavní soud v několika svých rozhodnutích (jejichž základem bylo sjednocující stanovisko pléna Pl. ÚS-st. 27/09, v němž se Ústavní soud zabýval odpovědností státu za neústavní regulaci nájemného, resp. nečinnost parlamentu v odstranění neústavního stavu a dospěl k závěru, že tento případ nelze řešit odpovědností za škodu, ale nárokem na náhradu za nucené omezení vlastnického práva dle čl. 11 odst. 4 LZPS) uzavřel, že normativní činnost či nečinnost parlamentu nespadá pod tento typ odpovědnosti (konkrétně za nesprávný úřední postup). Základ odpovědnosti však Ústavní soud nehledal v tom, že by nečinnost parlamentu byla nesprávným úředním postupem, ale v tom, že došlo k nucenému omezení vlastnických práv pronajímatelů, za což jim náleží náhrada (aplikoval čl. 11 odst. 4 LZPS). Učinil tak zjevně pod hrozbou náhrad, které by státu hrozily uložit ESLP jako v případě Polska ve věci Hutten - Csapska (rozhodnutí velkého senátu ESLP ze dne 19. 6. 2006). V druhém případě

Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 11. 5. 2011, sp. zn. 31 Cdo 3916/2008, přímo aplikoval čl. 5 odst. 5 Úmluvy a stěžovateli přiznal nárok na náhradu nemajetkové újmy, která vznikla v souvislosti se způsobeným nezákonným omezením osobní svobody. Dále rovněž Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 20. 8. 2012, sp. zn. 28 Cdo 2927/2010, potvrdil i pro poměry České republiky obecné zásady odpovědnosti státu za vznik újmy v případě porušení unijního práva. Z výše uvedené je zřejmé, že odpovědnost státu byla shledána i v případech výkonu veřejné moci, na které nedoléhala skutková podstata OdpŠk.

28. Soud I. stupně v odůvodnění napadeného rozsudku správně uzavřel, že jednání žalované, která aplikovala postup daný účinnou právní normou, nelze mít za nezákonný postup dle § 13 OdpŠk, přičemž své závěry řádně odůvodnil (srov. odst. 34 a násl. odůvodnění rozsudku). Odvolací soud na tyto přílehlivé závěry soudu I. stupně zcela odkazuje s tím, že uvedené závěry mají současně podklad i v jím citované relevantní judikatuře (především rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 6. 2020, sp. zn. 30 Cdo 1321/2019 a stanovisko Ústavního soudu Pl. ÚS-st. 31/10 ze dne 14. 12. 2010).
29. Podle čl. 7 odst. 1 LZPS nedotknutelnost osoby a jejího soukromí je zaručena. Omezena může být jen v případech stanovených zákonem.
30. Podle čl. 10 odst. 3 LZPS každý má právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.
31. Podle čl. 8 Úmluvy každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence (odst. 1). Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných (odst. 2).
32. Odvolací soud se dále zabýval žalobkyní namítanou možností přímé aplikace čl. 7 odst. 1 a čl. 10 odst. 3 LZPS, příp. čl. 8 Úmluvy. V této souvislosti posuzoval především míru intenzity zásahu do práva na soukromí a práva na informační sebeurčení při aplikaci zákona žalovanou. Vyšel z obsahu zákona o střetu zájmů, jehož účelem je veřejná kontrola nad transparentním výkonem veřejné správy s cílem vyloučit či minimalizovat možnost zneužití mocenského postavení v soukromém zájmu, jakož i v důsledku zajištění důvěry veřejnosti v činnost orgánů veřejné moci. Dalším cílem zákona je důraz na kontrolu obsahu podaných oznámení evidenčním orgánem. Z uvedeného je zřejmé, že k naplnění cílů zákona je nutná i možnost přístupu veřejnosti ke shromážděným datům. Přijetím výše citovaných novel zákona o střetu zájmů (tj. zákon č. 14/2017 Sb. a zákon č. 112/2018 Sb.) došlo k nediferencovanému elektronickému zpřístupnění údajů v registru. Ústavní soud v nálezu z 11. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 38/17, neshledal protiústavní povinnost podávat oznámení v zákonem vymezeném rozsahu veřejnými funkcionáři v rámci výkonu samosprávy (což bylo ostatně také navrhováno), protiústavním byl shledán „toliko“ způsob, jakým k zveřejnění shromážděných dat došlo. Pro posouzení ústavnosti zásahu do základních práv pak Ústavní soud standardně vyžaduje, aby zásah sledoval legitimní cíl a zároveň byl vůči tomuto sledovanému cíli proporcionální. Ústavní soud ve vztahu k činěnému oznámení v nálezu uvedl, že jde o prostředek potřebný, neboť stejného účelu nelze ve stejné míře dosáhnout jinými prostředky, zejména pak pokud jde o prevenci střetu zájmů a možnost veřejné kontroly střetu zájmů. Uvedený prostředek nelze shledat ani jako nepřiměřený, neboť při vstupu do veřejné funkce lze počítat s určitými omezeními, které s sebou veřejná funkce, resp. povinnost a odpovědnost s ní spojená, přináší. Ohledně plošného způsobu zveřejňování Ústavní soud neshledal zvolený prostředek jako potřebný pro dosažení sledovaného cíle; tedy uzavřel, že sledovaného cíle lze dosáhnout i šetrnějším způsobem. Klíčovým je však samotné zveřejnění majetkových oznámení, jelikož samotná okolnost jeho poskytnutí a dostupnosti veřejnosti plní z hlediska střetu zájmů a omezení klientelismu a korupce potřebnou preventivní a kontrolní funkci. Okolnost, že tato oznámení nejsou přístupná anonymně, nýbrž jen na základě příslušné

žádosti, jejíž podání a splnění formálních zákonných podmínek se nejeví jako a priori znemožňující získat požadované informace, je přitom daleko šetrnější z hlediska základního práva na informační sebeurčení.

33. Na základě výše uvedeného lze uzavřít, že pokud žalovaná postupovala při zveřejňování citlivých údajů o veřejných funkcionářích v rámci protiústavní zákonné úpravy od 1. 9. 2017 do 6. 11. 2020, zasáhla tím do jejich práva na soukromí a informačního sebeurčení. Podle odvolacího soudu se však v posuzované věci nejednalo o zásah takové mimořádné závažnosti (viz v odst. 27. tři shora popsané případy), aby byl postačující pro přímou aplikaci čl. 7 odst. 1 a čl. 10 odst. 3 LZPS, příp. čl. 8 Úmluvy a dovození odpovědnost státu za vzniklou újmu. Odvolací soud se v této souvislosti ztotožňuje se závěry Městského soudu v Praze uvedenými v rozsudku ze dne 10. 11. 2021, č. j. 62 Co 292/2021-127, podle kterých je míra intenzity zásahu značně limitována (snižována) mírou odpovědnosti každého veřejného funkcionáře k veřejné sféře za výkon své funkce, které odpovídá imanentní kontrola jeho majetkových poměrů veřejností. Každý veřejný funkcionář (je-li poctivým a čestným) musí být vnitřně s kontrolou veřejností z hlediska možného střetu zájmů, klientelismu a korupce ztotožněn a do jisté míry v rovině výkonu veřejných funkcí nakloněn. V tomto aspektu lze od veřejného funkcionáře očekávat vyšší míru odolnosti při nikoliv zcela šetrném zásahu do jeho práv na soukromí plošným zveřejňováním citlivých údajů z jeho soukromí při naplnění účelu zákona o střetu zájmů, kterým je kontrola veřejností. Stále platí, že citlivé informace na základě zákona o střetu zájmů, se mají dostat každému, kdo o ně požádá. Způsob, jakým tak učiní – tj. zda anonymně či adresně je sice z hlediska odpovědnosti tazatele při zneužití informací odlišný, z hlediska výsledku – tj. přijetí požadovaných informací - je stejný. Lze si však představit, že aplikací protiústavního zákona došlo u konkrétní osoby (v posuzované věci žalobkyně na pozici uvolněné místostarostky), ke vzniku újmy, která souvisela s plošným zveřejněním citlivých informací a která se následně promítla např. do zhoršených sociálních vztahů (v rodině, mezi přáteli, známými, v komunitě apod.). Žalobkyně však vyjádřila v žalobě svou újmu, která nemůže být bez dalších tvrzených skutečností presumována, obecným způsobem. Konkrétně uvedla, že jí tato povinnost vadí principiálně, musí oznamovat i majetek, který má s manželem v SJM, ačkoliv on není veřejný funkcionář. Uvedenou oznamovací povinnost, vzhledem k odpovědnosti, množství práce a finančnímu ohodnocení, považuje za nepřiměřenou zátěž. Jinými slovy žalobkyně nezmiňuje žádnou konkrétní újmu, která jí vznikla v souvislosti se zveřejněním oznámení o majetku podaných za roky 2018 a 2019. „Principiálně“ jí však vadí povinnost zveřejňování majetkových poměrů, kterou ale Ústavní soud shledal ústavně konformní. Odvolací soud chápe, že žalobkyně může mít negativní pocit spojený se způsobem zveřejnění svých majetkových poměrů, takto popsaná míra intenzity zásahu, a to v porovnání se zásadním významem podaných oznámení, však nepostačuje pro závěr, že stát odpovídá pro porušení práva na soukromí a práva na informační sebeurčení za nemateriální újmu, která žalobkyni v souvislosti s postupem žalované aplikující účinnou právní normu vznikla. Podle odvolacího soudu je rovněž namístě zohlednit, že žalobkyně kandidovala na předmětný post s vědomím, že zákon o střetu zájmů od 1. 9. 2017 umožňuje plošně každému nahlížet do registru oznámení. Za přiměřenou satisfakci pro žalobkyni lze považovat i zrušení ústavně nekonformních ustanovení zákona o střetu zájmů, jak konstatoval i soud I. stupně.
34. Odvolací soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že žalobkyní vznesená námitka týkající se nesprávného právního posouzení věci (§ 205 odst. 2 písm. g/ o. s. ř.) soudem I. stupně, není důvodná. K žalobkyní dále namítaným odvolacím důvodům je namístě uvést, že odvolací důvod uvedený v § 205 odst. 2 písm. b) o. s. ř. není dán. Tento odvolací důvod může být dán jen v řízeních, v nichž se uplatní zásada koncentrace řízení (§ 118b a § 175 odst. 4 část první věty za středníkem o. s. ř.), což není posuzovaný případ. Pokud žalobkyně namítala, že soud I. stupně neúplně zjistil skutkový stav věci, neboť neprovedl navržené důkazy k prokázání rozhodných skutečností (tj. odvolací důvod uvedený v § 205 odst. 2 písm. d) o. s. ř.), pak ale neuvádí, které

důkazy soud I. stupně k jejímu návrhu neprovedl. Tento odvolací důvod proto rovněž není dán. Podle závěru odvolacího soudu provedl soud I. stupně dokazování v dostatečném rozsahu potřebném ke zjištění skutkového stavu, postupoval v této souvislosti podle § 122 a násl. o. s. ř. a skutkový děj, který z důkazů zjistil, je s nimi v souladu. Žalobkyní uplatněný odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. e) o. s. ř. proto rovněž není naplněn.

35. Odvolací soud z výše uvedených důvodů proto rozsudek soudu I. stupně podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil, a to včetně správného výroku o nákladech řízení (výrok I. rozsudku).
36. O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle § 142 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř. a procesně úspěšné žalované přiznal právo na náhradu hotových výdajů za vyjádření k odvolání, přípravu na jednání a za účast na jednání ve výši 3 x 300 Kč podle § 151 odst. 3 o. s. ř. ve spojení § 1 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb. (výrok II. rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení za splnění podmínek dle § 237 o. s. ř., jestliže napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Praha 23. listopadu 2021

JUDr. Naděžda Zachystalová v. r.
předsedkyně senátu